

2. [PAPA *sb f*

N sg pąpa.

Sł stp brak, Cn s.v. papu, Linde XVII (z Cn) – XVIII w.

Pokarm dla małych dzieci w postaci miękkiej, gęstej masy; cibus puerorum, pap(p)a Cn: Papá/ et pápiná/ Pulmentu^m tenue, quo cibantur infantes. Volck Qqqv.

Cf [PAPINA], PAPINEK, PAPKA, PAPU

LWil